

מועד קטן כב

שלשה ימים הראשונים, בא ממקום קרוב - מונה עמהן.
הגבלה: מר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: והוא שיש גדול הבית בבית.

שאלה: איבעיא להו: הלך גדול הבית לבית הקברות מהו?
תשובה: תא שמע, דאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: אפילו הלך גדול הבית לבית הקברות מונה עמהן.

קושי:

דברי ר' יוחנן	דברי הברייתא
מונה עמהן	מונה לעצמו
הא דאתא בגו תלתא	דלא אתא בגו תלתא

חיזוק לתירוץ: כי הא דאמר להו רב לבני הצלפוני: דאתו בגו תלתא - לימנו בהדיכון, דלא אתו בגו תלתא - לימנו לנפשיהו.

עוד דין לגבי מתי מתחילים לישב שבעה: אמר להו רבא לבני מחוזא: אתון דלא אזליתו בתר ערסא, מכי מהדריתו אפייכו מבבא דאבולא - אתחילו מנו.

ברייתא שהובאה בדף כא:

תנא קמא	ר' שמעון
שלשה ימים הראשונים בא ממקום קרוב	מונה עמהן
בא ממקום רחוק מכאן ואילך	מונה לעצמו
אפילו בא ממקום קרוב - מונה לעצמו	אפילו בא ביום השביעי ממקום קרוב - מונה עמהן

הגבלת דברי ר' שמעון: אמר רבי חייא בר גמדא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי: והוא שבא ומצא מנחמין אצלו.

שאלה: בעי רב ענן: ננערו לעמוד ולא עמדו, מהו?
תשובה: תיקו.

פסיקת רבי אבא ר' יוחנן: גמירי חבריה דרבי אבא בר חייא מרבי אבא, ומנו - רבי זירא, ואמרי לה: חבריה דרבי זירא מרבי זירא, ומנו - רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא, אמר רבי יוחנן: הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרירות, והלכה כרבי שמעון באבל.

הסבר דבריו: "כרבי שמעון באבל" - הא דאמרן.
"כרבן שמעון בן גמליאל בטרירות" - דתנן: בני מעים שניקבו וליחה סותמתן - כשרה, דברי רבן שמעון בן גמליאל.

הבהרה: מאי ליחה? אמר רב כהנא: שירקא דמעיא דנפיק אגב דוחקא.
שאלה על הפסיקה: אמר מאן דהוא: איזכי ואסיק ואגמרא לשמעתא מפומיה דמריה. כי סליק אשכחיה לרבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא, אמר ליה: אמר מר הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרירות?

תשובה: אמר ליה: אנא "אין הלכה" אמרי.

עוד שאלה על הפסיקה: כרבי שמעון באבל מאי?

תשובה: אמר ליה: פלוגתא נינהו. דאיתמר, רב חסדא אמר: הלכה, וכן אמר רבי יוחנן: הלכה, רב נחמן אמר: אין הלכה

מסקנה: ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרירות. והלכה כרבי שמעון באבל. דאמר שמואל: הלכה כדברי המיקל באבל.

על שאר קרובים	על אביו ואמו	
מדתה מטתו	הרי זה משובח	הרי זה מגונה יוצא מן הכלל: היה ערב שבת, או ערב יום טוב - הרי זה משובח, שאינו עושה אלא לכבוד אביו ואמו.
למעט בעיסוקו	רצה ממעט בעסקו, רצה אינו ממעט	
חולץ בגדו מעל כתפו	רצה - חולץ, רצה - אינו חולץ	חולץ
מסתפר	לאחר שלשים יום	עד שיגזרו בו חבריו
נכנס לבית השמחה	לאחר שלשים יום	לאחר שנים עשר חדש
כמה קורע	טפח	עד שיגלה את לבו מקור לדין: אמר רבי אבהו: מאי קרא - <i>וַיִּחַלֶּק דָּוִד בְּמַלְאָיו וַיִּקְרָצֵם</i> ואין אחיזה פחות מטפח.
איזה בגדים לקרוע	אפילו לבוש עשרה חלוקין - אינו קורע אלא עליון.	קורע את כולו, ואפיקרסותו אינה מעכבת, אחד האיש ואחד אשה רבי שמעון בן אלעזר אומר: האשה קורעת את התחתון, ומחזירתו לאחוריה, וחוזרת וקורעת את העליון.
איזה חלק קורעים	רצה - מבדיל קמי שפה שלו, רצה - אינו מבדיל דעה אחרת: רבי יהודה אומר: כל קריעה שאינו מבדיל קמי שפה שלו - אינו אלא קרע של תיפלות.	מבדיל
תיקון הקרע	שולל לאחר שבעה, ומאחה לאחר שלשים	שולל לאחר שלשים, ואינו מאחה לעולם והאשה שוללתו לאלתר, מפני כבודה
כי אתא רבי יוחנן	רצה - קורע ביד, רצה - קורע בכלי	ביד
רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן	מבפנים	מבחוץ

מעשה בעניין חולץ: ומעשה בגדול הדור אחד שמת אביו וביקש לחלץ, וביקש גדול הדור אחר שעמו לחלץ - ונמנע ולא חלץ.

הבהרה: אמר אבוי: גדול הדור - רבי, גדול הדור שעמו - רבי יעקב בר אחא.
דעה אחרת: ואיכא דאמרי: גדול הדור - רבי יעקב בר אחא, גדול הדור שעמו - רבי קושי על אחת הדעות: בשלמא למאן דאמר גדול הדור שעמו רבי - היינו דנמנע ולא חלץ. אלא למאן דאמר רבי יעקב בר אחא - אמאי נמנע ולא חלץ? רבן שמעון בן גמליאל נשיא הוה, וכולי עלמא מיחייבי למיחלץ! קשיא.
חנה: ולשמחת מריעות.

קושי: מיתיבי: ולשמחת ולמריעות שלשים יום!
אין תירוצ: קשיא.

גירסה אחרת של הסוגיה: אמימר מתני הכי:
צמצום האיסור על שאר קרובין: אמר רבה בר בר חנה, ולשמחת מריעות - מותר ליכנס לאלתר.
קושי: והא תניא: לשמחת שלשים, ולמריעות שלשים!
תירוצ: לא קשיא; הא באריסותא, הא - בפורענותא.

בעניין קמי שפה : אמר רבי אבהו : מאי טעמא דרבי יהודה - דכתיב ויחזק בבלדיו ויקרעם
לשנים קרעים, ממשמע שנאמר ויקרעם איני יודע שהן לשנים? אלא : שנראין קרועים כשנים.

